

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Anny Žákovej a členov JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Violy Takáčovej v právnej veci navrhovateľa **ŠH**, bytom H, proti odporkyni **SP- Ú, U**, o invalidný dôchodok, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 7. decembra 2005, č.k. 13S/57/2002-140, rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 7. decembra 2005, č.k. 13S/57/2002-140, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd - z dôvodu späťvzatia zastavil konanie vo veci odvolania navrhovateľa z 13. marca 2002 proti rozhodnutiu odporkyne č. X z 18. februára 2002, ktorým bola zamietnutá žiadosť navrhovateľa o invalidný dôchodok, nakoľko podľa posudku posudkovej komisie sociálneho zabezpečenia nebol invalidný podľa § 29 ods. 3 zák.č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 100/1988“),

- potvrdil rozhodnutie odporkyne č. X z 9. augusta 2005 v znení zmenového rozhodnutia zo 7. októbra 2005 - ktorým zamietla žiadosť navrhovateľa o invalidný dôchodok, pretože nebol zamestnaný (poistený) po dobu potrebnú pre nárok na tento dôchodok podľa § 29 zák. č. 100/1988 a podľa § 259 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 461/2003 Z.z.“)

- a odporkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd sa stotožnil so závermi odporkyne, že navrhovateľ nespĺnil zákonnú podmienku pre priznanie invalidného dôchodku na základe žiadosti z 3. decembra 2001 z dôvodu, že nepreukázal zákonom vyžadovanú dobu dôchodkového poistenia.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Uviedol v ňom, že „odvolanie podáva z dôvodov podozrenia zo zaujatosti zo strany odporkyne a revízneho lekára MUDr. Č pre porušenie zákonov, uvádzanie klamstiev a podvodov o uznaní jeho zdravotného stavu s určením z ich strany, že nie je plne

invalidný, čo si súd môže vyhľadať v spisových materiáloch, ako aj to, že mu asi päť krát za 40 rokov bola zamietnutá žiadosť o priznanie invalidného dôchodku a dokonca mu neboli zo strany poisťovne vyplatené ani trvalé následky.“ Navrhovateľ zdôraznil, že o priznanie plného invalidného dôchodku žiadal z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu, ktorý sa mu neustále zhoršoval a zhoršuje, “o čom dostačujúcim a neklamným dôkazom je posudok od nezávislých lekárov z N, ktorí konečne nebojácne opísali holú pravdu“. Ďalej uviedol „či nie je preto smiešne odpracovanie 5-ich rokov z jeho strany s jeho zdravotným stavom“. Navrhovateľ v rámci odvolania opakovane poukázal na jeho podozrenie o spolupráci medzi posudkovou komisiou v T a MUDr. Č na zaujatosť voči jeho osobe. Z uvedených dôvodov žiadal Najvyšší súd SR o dôkladné prešetrenie celej záležitosti. Postup krajského súdu, ako aj rozhodnutie, považoval za nesprávne z hľadiska posúdenia jeho skutočného zdravotného stavu vzhľadom na nové skutočnosti. Navrhovateľ sa odvolaním domáhal dôkladného preskúmania uvedenej veci v plnom rozsahu, priznania plno invalidného dôchodku a vyplatenia odškodného za vzniknuté trvalé následky.

Odporkyňa písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250l ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Z podkladov dávkového spisu je zrejmé, že navrhovateľ si žiadosťou z 3. decembra 2001 uplatnil u odporkyne nárok na invalidný dôchodok.

Nárok navrhovateľa, vzhľadom na dátum jeho uplatnenia a s poukazom na ustanovenie § 259 ods. 1 zák.č. 461/2003 Z.z., sa posudzuje podľa právneho predpisu účinného do 31. decembra 2003, t.j. podľa zákona č. 100/1988 Zb.

Podmienky nároku na invalidný dôchodok sú v rámci zákona č. 100/1988 Zb. upravené v jeho § 29 ods. 1 písm. a/ tak, že občan má nárok na invalidný dôchodok, ak sa stal

- invalidným,
- bol zamestnaný po dobu potrebnú pre nárok na tento dôchodok
- a v čase vzniku invalidity nesplnil podmienky nároku na starobný dôchodok.

V konaní bolo nesporne preukázané, že navrhovateľ spĺňa podmienku invalidity, keďže bolo ustálené, že podľa posudku posudkového lekára Sociálnej pobočky Ú so sídlom v T je od 3. decembra 2001 podľa § 29 ods. 3 písm. a/ zák.č. 100/1988 Zb. invalidný.

Pre vznik nároku na invalidný dôchodok však navrhovateľ nesplnil ďalšiu podmienku potrebnej doby zamestnania.

Podľa § 29 ods. 4 zák.č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov doba zamestnania potrebná pre nárok na invalidný dôchodok je u poistenca vo veku do 20 rokov menej ako 1 rok,

nad 20 rokov do 22 rokov	1 rok,
nad 22 rokov do 24 rokov	2 roky,
nad 24 rokov do 26 rokov	3 roky,
nad 26 rokov do 28 rokov	4 roky,
nad 28 rokov	5 rokov.

Podľa § 29 ods. 5 cit. zákona doba zamestnania potrebná pre nárok na invalidný dôchodok sa zisťuje z obdobia pred vznikom invalidity a ak ide o občana vo veku nad 28 rokov, z posledných desiatich rokov pred vznikom invalidity.

Z podkladov spisu v predmetnej veci bolo zistené, že navrhovateľ v období posledných desiatich rokov pred vznikom invalidity, t.j. v období od 3. decembra 1991 do 2. decembra 2001 získal len 214 dní dôchodkového poistenia. Táto skutočnosť vyplýva z nasledovného prehľadu jeho zamestnaní :

rok 1991	0 dní /nepracoval/
rok 1992	77 dní /od 16.10.1992 do 31.12.1992/- OT/
rok 1993.....	137 dní /od 1.1.1993 do 17.5.1993 – OT/
rok 1994	0 dní
rok 1995	0 dní
rok 1996	0 dní
rok 1997	0 dní
rok 1998	0 dní
rok 1999	0 dní
rok 2000	0 dní
rok 2001	0 dní
Spolu:	214 dní, t.j. 0 rokov

Z podkladov dávkového spisu bolo tiež zistené, že navrhovateľ nepracoval aj v dobe pred posudzovaným obdobím, t.j. pred rokom 1991 a to už od 1. júna 1974 (do 31. mája 1974 pracoval v J).

Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci bol náležite zistený skutkový stav a odporkyňa ako aj krajský súd z neho vyvodili správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa stotožnil. V odvolacom konaní navrhovateľ nepredložil také relevantné dôkazy, ktoré by uvedené závery spochybnili, resp. ktoré by preukázali, že horeuvedenú zákonom stanovenú podmienku splnil.

Záverom odvolací súd konštatuje, že v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, sa navrhovateľ nemôže domáhať uloženia povinnosti odporkyni vyplatiť mu odškodné za vzniknuté trvalé následky. V tomto smere totiž nie je daná právomoc správneho súdu, pretože v správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Za tohto stavu vo veci odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd v konaní neúspešnému navrhovateľovi nepriznal (§ 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 31. januára 2008

**Anna Žáková, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Dagmar Falbová